

Örvények, dobbanások

Eruption

Törj ki a vízből, mondta a vizek fölött lebegő. Szárnyaival örvényeket kavart a felszínen, apró helikopter volt és hangrobbantó, csípős sorozatokat lődözött a vízbe. Ebben a sorozatban lehetetlen lett volna elfelejteni bármit is, a vizek mélyén szunnyadozó algák s fehér kövek mocoogni kezdtek, emlékeket s egyéb jeleket küldtek fölfelé, először álmaik jutottak át a víztükroön, szilánkosra hasítva a felszínt, a kimerevített időben jégnek tűnt, de hozzáérve sisetegni kezdett a bőr, így tanulta a test a forróság beszédét.

Stones of Years

Nincsenek kövei az éveknél – legfennebb percek kavicsait, másodpercek kristályszemcséit tapintod, azok ülnek ki bőrdre. A víz tiszta most, pontosan látható minden kép a meder alján, vagy talán bor kavargó mégis a kövek fölött? Egy forrást képzelsz el, amelyik percenként egyszer kihagy, s amikor apad a csillámló örvénylés, hangok súrlódnak, koccannak a mederben rejtőző kövekhez – jönnek, keletkeznek meghatározatlan helyről. Hangok árva önti el a terepet alig fél percnyi idő alatt, több tisztaságot és több piszkot bír el, mint bármilyen patak. Mi marad a levonuló hangok nyomán? Fennakadt tárgyak, ruhadarabok és bútorok a parton, madarak gyűjtögetnek lassan, ráérősen haladva az üledékben.

Iconoclast

Segélykiáltásokat hallat az anyag. Lerombolták atomjaira, itt az összeszerelés ideje. De várni kell még, hogy kiderüljön, az érkezik-e meg, aki képekkel tudná befedni a táj teljes felületét.

Mass

Többen érkeznek egyszerre, külön kell válogatni képeket, szavakat, hangoikat. Követelőző húrok, erőszakos dobbanások, zaklatott sípok versengése. Hálót feszítenek a víz fölél, benépesül hirtelen a vidék, hiába keresi a tekintet az apró helikoptert, a vizek és emlékek önfeledt szabályozóját. Itt mindenki győzni akar, itt mindenki saját hangjaiba fullad.

Manticore

Csalogat és fenyeget: valamiből valamivé változik. Mindenből minden mássá. Bármiből szinte bármivé. Karmokat vársz és szárnyakat találsz. Emberi hangokat s helyette darvak krúgatása szól. Macskateste hüllőlőpikkelyekben végződik. Csalogat és fenyeget, igazi arcában csillognak a fegyverek.

The Battlefield

Erődemonstrációt tartanak az évszakok, míg sorra felvonulnak. Ami egyikükhöz illik, a másikból kilóg, mint fölösleges belső testrész. Mi legyen velük? A fegyverek készenlétben, az időkapszulák üzemanyaggal feltöltve, a zsugorítókészülékek szintén bevetésre készen. És máris nagytűz alatt mocorog a nyár, az ősz, a tavasz. Óvatosan teszi őket zsebébe a tél.

Aquatarkus

Vissza a vízbe, ahol tompábbak a fények és a hangok. A vízben repülni ugyanaz, mint levegőben úszni? A kristályban fényleni ugyanaz, mint fényt kristályosítani? Ugyanaz tér vissza a vízbe, aki egykor régen, egy világgal ezelőtt kijött belőle? A vizek fölött lebegő visszatért, szárnyával örvényeket kavart a felszínen, ez legalább ugyanaz. A vizek mélyén algák, kövek, egyre több az emléküik s az álmuk, ezt nevezi víznek, aki arra jár.

(Emerson, Lake & Palmer Tarkus című kompozíciójára)